

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσά 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΡΑΛΛΗ

Μέ παληκαρίσια χέρια
 Ἄρπα, Ῥάλλη, τὸ τιμόνι,
 Γέρασεν ὁ Δηλιγιάννης
 Καὶ τοῦ ξέφυγε τὸ δοιάκι,
 Σὰ γερνᾷ ὁ καπετάνιος
 Καὶ τὸ πέλαγο θυμόνει
 Καὶ τὰ κύματά του παίζουν
 Τὸ καράβι σὰ βαρκάκι,
 Ὅπως παίζ' ἡ τρικυμία
 Ποῦ γεννοῦνε τ' ἀγγονάκια
 Μέ τ' ἀπείραχτου παπποῦ των
 Τ' ἄσπρα γένεια καὶ μουστάκια.

Σώνει μία νὰ θελήσης
 Κι' ἔχεις δύναμι μεγάλη
 Γεῖά σου Ῥάλλη
 Γεῖά σου Ῥάλλη

+

Κύττα γύρω σου λεβένταις
 Καὶ θυμήσου τὰ παληά σου,
 Νοιώσε μέσα σου τὴν πρώτη
 Λειονταρόστηθη λαχτάρα,

Σήκω, τίναξε, σὰ χήτη
 Τὰ ξανθόχυτα μαλλιά σου
 Ἐχεις τὴν Ἀθήνα μάνα
 Καὶ τὴν Ἀττικὴ κουμπάρα.
 Ἐστὴς μεγάλης κουμπαριάς σου
 Τὴ μεγάλη κολουμπήθρα
 Τόση ψῆφος τοῦ λαοῦ της
 Λούζεται σὰν τσιλιδήθρα.

Σώνει μία νὰ θελήσης
 Κι' ἔχεις δύναμι μεγάλη
 Γεῖά σου Ῥάλλη,
 Γεῖά σου Ῥάλλη.

+

Μόνε κύττα νὰ σέ μάθῃ
 Καὶ ὁ τόπος παραπέρα
 Κι' ἡ Εὐρώπη νὰ σ' ἀκούσῃ
 Ὅχι μόν' ἡ Θεσσαλία,
 Εἶναι δύσκολο νὰ πάρῃς
 Τοῦ Τρικούπη τὸν ἀέρα
 Τώρα ποῦ ἔσαι δικηγόρος
 Καὶ γι' αὐτὴ τὴ Βουλγαρία

Καὶ τραβάς τὰ δίκαιά της
 'Στοῦ Σαρόγλου της τῇ δίκῃ
 Μὴ πληρώσας, ὡς Τρικούπης,
 Μὲ παράσημο τὸ νοῖκι.

Ὅμως σώνει νάχης γνῶσι
 Κι' ἔχεις δύναμι μεγάλη,
 Γεῖά σου Ῥάλλη,
 Γεῖά σου Ῥάλλη.

BIENNEH KAI ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Φύλακες γρηγορεῖτε ! Ἐγείρου, φίλε Καλοσύπη. Ἡ Μακεδονία μας κινδυνεύει. Ἡ Θεσσαλονίκη της συνδέεται ὅσον οὐπὼ σιδηροδρομικῶς μετὰ τῆς Βιέννης. Μεθαύριον, ἐντὸς τριάκοντα ἔξ μόνον ὥρων, θὰ δύναται νὰ ᾔηται κάτοχοι τῆς πρωτεύουσας αὐτῆς αἱ αὐστριακαὶ λεγεῶνες.

Ἡ Μακεδονία δὲν κινδυνεύει πλέον νὰ γείνη βουλγαρικῇ, Ῥωσικῇ ἢ Ῥουμανικῇ. Ἄς πᾶν νὰ χάνωνται οἱ Ῥῶσοι εἰς μοναστηριακὰς ἐπὶ τοῦ Ἁγίου ὄρους ραδιουργίας καὶ κατακτήσεις, ἄς πᾶν νὰ βουρλίζονται οἱ Ῥουμάνοι μὲ τὰς προπαγάνδας τοῦ μαργαρίτου τῆς ἀγυρτείας Μαργαρίτου των, ἄς πᾶν νὰ τσαμπουνίζουσι οἱ Βούλγαροι ὅτι ἡ Μακεδονία ἦτο, εἶναι καὶ θὰ γείνη Βουλγαρικῇ, ὅτι εἰς τὰς φλέβας τοῦ Κρούμου αὐτῶν ἔρρε το αἷμα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου καὶ ὅ,τι ἔχομεν Ἀριστοτέλους ἐξέλληνισθῇ ἐκ τοῦ βουλγαρικοῦ.

Ἡ Μακεδονία οὐδένα ἐξ αὐτῶν διατρέχει κίνδυνον.

Ἡ ἐξαυστριακευσις αὐτῆς εἶναι προαποφασισμένη.

Ἡ κατοχὴ τῆς ὑπὸ τῆς Αὐστρίας ἤρχισε καὶ ἡ ἔνωσις τῶν σιδηροδρόμων τῆς χερσονήσου τοῦ Αἰμου θὰ τὴν ἀποτελειώσῃ.

Ἡ Αὐστριακὴ σημαία κυματίζει ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ὑπερήφανος ἐν Θεσσαλονικῇ.

Ὁ Βίσμαρκ σπρώχνει πρὸς τὰ κάτω τὴν Αὐστρίαν διὰ τοῦ σιδηροῦ αὐτοῦ ποδὸς μεθ' ὅσης δύναται δυνάμεως. Καὶ τὴν φέρει πρὸς ἡμᾶς, τὴν βίπτει καθ' ἡμῶν, τὴν κυλίνει πρὸς τὰς ἑλληνικὰς θαλάσσας.

Ἀπὸ τοῦδε οἱ Αὐστριακοὶ, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων, κατέρχονται εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ξεκουμπίζουσι ἀπ' ἐκεῖ ὅχι μόνον τοὺς Ἕλληνας ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἑβραίους, ἑβραϊκώτεροι τούτων ἀνὰδεικνύμενοι.

Κατέρχονται ὀπλισμένοι διὰ χρυσῶν ὀπλῶν καὶ μὲ τὸ θάρρος ὑψηλῆς ὑποστηρίξεως, οἱ μεγάλοι των. Κατέρχονται μὲ τὸ θάρρος τῆς πείνας των καὶ τῆς ἀκουρασιάς των οἱ μικροὶ των, ἀπίστευτον ἐπιχειροῦντε διαγωνισμὸν πρὸς τοὺς ἐντοπίους ἐργάτας.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ Αὐστρία ἔχει ἤδη τὴν ἐμποροφυλακὴν εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὅτι ὁ ἀετὸς τῆς ἐνέπηξεν ὡς γύψ τοὺς ὄνυχάς του εἰς τὰς σάρκας τοῦ Προμηθέως, ὅστις λέγεται Μακεδονία.

Κύριε Καλοσύπη, εὐθὺς δευτέραν ἐκδοσιν τοῦ ἔργου σου. Οἰμίλητε δὲ καὶ σὺ δύο λόγια ὑπὲρ ἡμῶν, εὐγλωττε Καστελάρ.

Καὶ ἡμεῖς, κύριε Γεώργιε, πῶς ἔχετε ;

ΜΑΓΙΑΤΙΚΟ

Λένε τὸ γάδαρο χονδρὸ, χωρὶς καλαισθησία

Ἄλλ' εἶν' ἀνθρώπινος αὐτῇ χονδρῇ ἀνοησία

Τὸ ζῶον ὁποῦ ἔρωτα δὲν ἐννοεῖ νὰ κάνῃ,

Χωρὶς μαγιάτικος ἀνθὸς τοὺς γάμους του νὰ ῥάνῃ,

Χωρὶς ἐπιθαλάμιον τ' ἀηδόνι νὰ τοῦ ψάλλῃ,

Αἰσθάνεται τὴν ὡμορφίαν γνωρίζει ἀπὸ κάλλη

Καὶ γαιεδαῖρους βλέπομεν εἰς διαφόρους τόπους

Νὰ ᾔηται πλέον ἀνθρώποι ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους.

Γαεῖδαρος

— 33 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 33 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετῴφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ἐνεθυμήθη ἐπίσης τὸ τόσῳ πολύκροτον ἐν τῇ γεωμετρικῇ πρόβλημα τῆς ὑποτεινούσης, ἣν καὶ οἱ γάλλοι λέγουσιν hypothénuse.

Καὶ ἐπὶ τέλους κατῴρθωσε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ὅλη ἐπιγραφὴ συμπληρουμένη ἔλεγεν «Ὁδὸς ποταμοῦ ὑπογείου».

Προσεπάθησε ν' ἀνακαλύψῃ πού ἐπὶ τοῦ λίθου ῥωγμὴν τινα ἀλλ' εἰς μάτην.

Ἐψαυσε καὶ ἐσπρωξεν αὐτὸν εἰς τὸ κέντρον ἀλλὰ δὲν ἐκινῆθη.

Ἐπειτα ὤθησεν αὐτὸν ἀριστερᾷ καὶ δεξιᾷ. Τότε τῷ ἐφάνη ὅτι ὁ λίθος ὑπενέδωκεν ὀλίγον.

Ἐσπρωξε δυνατώτερα καὶ ἐνέδωκεν ἐντελῶς.

Ὁ Μουράτ εἶδεν αὐτὸν μετ' ἀφᾶτου χαρᾶς στρεφόμενον ὡς ὄρνιν ἐπὶ τῶν στροφίγων αὐτῆς καὶ ἐδέχθη κατὰ πρόσωπον ῥιπὴν ἀέρος, ἥτις παρ' ὀλίγον ἐσθυνε τὸν φανὸν του.

Νέα ὁδὸς ἠνοίγετο ἐνώπιόν του, ἡ ἐλπίς ἀνεγεννᾶτο ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο εἰσεῖναι νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐσώθη.

Ποῦ θὰ ἔπρεπεν αὐτὸν ὁ μυστηριώδης δρόμος ὃν τοσοῦτον παρὰδόξως ἀνεκάλυψεν ;

Εἰς τὸν ὑπόγειον ποταμὸν, ἔλεγεν ἡ ἐπιγραφὴ· ἀλλὰ ποῦ ἀπέληγεν ὁ ποταμὸς ; Βεβαίως δὲν ἐξέβαλλεν εἰς οἶονδῆποτε μέρος τῆς Σταμπούλ, ἣν διαρρέει μόνον ὁ γλίσχρος ρύαξ τοῦ Γενι-Μπακτσέ.

Ἐὰν, καθὼς ὑπῆρχε φόβος, ἐχάνετο εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ ἢ τοῦ Βοσπόρου, ὁ Μουράτ δὲν εἶχε καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίας, οὔτε διὰ κολυμβήματος.

Καὶ ὅμως ἔσως ἀπὸ τῶν ὀχθῶν αὐτοῦ ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ οἰανδῆποτε διέξοδον.

Ἴσως τὸ μετὰ τοσοῦτου πατάγου ῥέον ρεῦμα ἦτο νεροσυρμὴ τοῦ ὑδραγωγείου Οὐάλεντος.

Ὅπωςδῆποτε ὁ Μουράτ προετίμα νὰ ἐκτεθῇ εἰς νέους κινδύνους παρὰ ν' ἀναμείνῃ τὸν θάνατον ἐν τῇ ἀνύδρῳ δεξαμινῇ.

Κρατῶν τὸν φανὸν προέβη ἀπορασιαστικῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ. — Διὰ τὴν ἐννοήσῃ τις εἰς ποῖον βαθμὸν εἶναι φιλικαὶ αἱ διαθέσεις τῆς Ὑψ. Πύλης πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Κρητὰς ἀρκεῖ ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὰς σπουδαίας συναδέλφους τὴν εἰδησιν καὶ ἢν ὁ πολὺς Σαρδίνσκις κατέρχεται εἰς Κρήτην ὡς γενικός διοικητὴς μὲ φρουρὰν χιλίων Ἀλβανῶν, ἐπιδόξων χωροφυλάκων του, οὓς ἐστρατολόγησεν ἐπὶ τούτῳ.

Ἡ Ἀ. κ. ρ. ο. λ. ι. ς ἀγγέλλουσα τὴν εἰδησιν τῆς ἀφίξεως τοῦ Σαρδίνσκι εἰς Χανιά, λέγει ὅτι ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ πλήθους μετ' ἀρκετῶν ἐνδείξεων σεβασμοῦ. Καλὰ ὕστερονά. Νὰ ἴδωμεν, ὅρῃ Σαρδίνσκι καὶ σένα πῶς θὰ τελειώσῃς, καὶ ἂν θὰ φῶν οἱ Ἀρβανταῖς ποῦ σέρνεις μαζὶ σου πολλὰ κουράδια (*) στὴν Κρήτη.

ΛΕΙΨΑΝΣΙΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ. — Νέου εἶδους Ὁμάρ ἀνακαλύπτονται ὁλονέν, οἱ βαθμηδὸν καὶ κατὰ δόσεις ἡ μᾶλλον λήψεις, ἐπιδιώξαντες τὸν ὄλεθρον τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν Βιβλιοθήκης. Ἔως τώρα, ἔχομεν δύο, τοὺς κυρίους Χρήστον Πάγκαλον καὶ Φαραντάτον ἀλλ' ἡνοίχθη στήλη αὔξοντος ἀριθμοῦ καὶ κύριος (Μάνσης) οἶδεν ἔως ποῦ θὰ φθάσῃ.

Ἐκτίσαμεν Ἀκαδημίαν χήρα ἀκαδημαϊκῶν φοβούμεθα μήπως κτείζωμεν καὶ Βιβλιοθήκην ὁρφανὴν βιβλίων.

Τίς οἶδε πόσοι φιλόδοξοι ποντικοὶ οὐδεμίαν φοβούμενοι μυοπαγίδα ἐργάστησαν ἐπὶ ἔτη ἐκεῖ μέσα ἀνέτως, π ο σ τ ο λ α κ ι κ ῶ ς, ἐκλέγοντες τὰ πλέον σπάνια βιβλία διὰ φάγωμα;

Τίς οἶδε πόσα σαρὰκια, οὐδεμίαν φοβούμενα ἐντομοκτόνον κόνιν, ἔδοσκον ἐκεῖ καὶ βόσκουσιν εἰσέτι;

Ἀλλὰ τότε εἰς τί ἐχρησίμευον οἱ Ῥοῖδαι καὶ οἱ Μελετόπουλοι αὐτῆς τῆς Ἑθνικῆς Θεσαυροθήκης, ἀφοῦ καὶ εἰς αὐτὴν δὲν ἔλειψαν οἱ ῤαφτοποῦλε ὄντες;

ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ καὶ ΜΑΝΣΟΛΑΣ. — Ἐξ ὥρας ἀλληλογραφίας τῆς ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ἐκ Παρισίων, ἀλληλογραφίας ἥτις ἔκαμεν αἰσθησιν, ἀποσπῶμεν τὴν ἐξῆς περικοπὴν:

«Ἀμ, τὰ ξέρετε; Ἐξητάσθη καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Μανσόλας. Ἐκ δεξιῶν μὲν ἐκάθητο ὁ πρῶτος Διευθυντὴς τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων, φυγόδικοι ἐν Γαλλίᾳ συκοφαντούμενοι ἐπὶ σφετερισμῷ

(*) Γνωστὸν ὅτι κουράδια λέν οἱ Κρητικοὶ τὰ πρόβατα. Ἴδε καὶ Βαβυλωνίαν.

ἐκτοπισθέντος ὀγκολίθου ἀφθεῖσαν ἐλευθέραν εἴσοδον, καὶ εὗρεθι εἰς διὰδρομον ἱκανῶς στενὸν, ἀλλὰ λίαν ὑψηλόν.

Πρὶν ἢ προχωρήσῃ ὁ ἀτρόμητος ἐξερευνητὴς ἐσκέφθη ἂν πρέπη νὰ κλείσῃ πάλιν τὴν λιθίνην θύραν ἢ νὰ τὴν ἀφῇσῃ ἀνοικτήν.

Ἄν τὴν ἐκλείεν ἴσως θὰ ἐφυλακίζετο διὰ παντός, ἂν τὴν ἀφινεν ἀνοικτὴν θὰ ὑπεδείκνυε βεβαίως τὴν ὑπαρξίν τῆς ὁδοῦ ταύτης εἰς τοὺς κλέπτας.

Ὁ Μουράτ ἐπεθεώρησε τὴν ἐσωτερικὴν ὄψιν τοῦ λίθου καὶ εἶδεν ὅτι ἔφερον ἐγκεκολλημένον ὀρειχάλκινον κρίκον. Ἐσπρωξεν ἐλαφρῶς τὸν λίθον καὶ εἶδεν ὅτι ἀπὸ τοῦ κρίκου ἐκλείεν ἀκόπως.

Ὅθεν ἦτο πολὺ εὐκολώτερον ν' ἀνοίξῃ ἔσωθεν ἢ ἔξωθεν, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Μαχμούτ Βέη δὲν ἐκινδύνευε νὰ μείνῃ ἐντετειχισμένος ἐκεῖ.

Ἐὰν ἡ ὁδὸς τοῦ ὑπογείου ποταμοῦ δὲν ἦγε πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ὁ Μουράτ ἠδύνατο πάλιν νὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας καὶ ν' ἀναμείνῃ ἕως ὅτου ἡ ἐπάνοδος τῶν κλεπτῶν τῷ χορηγῇ τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαφύγῃ.

Ὅθεν προσήρμοσεν ἐπιμελῶς τὸν κινητὸν λίθον καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸν διὰδρομον ὅστις ἐξετείνεται πρὸς τὴν διέυθυνσιν τοῦ ὑδραγωγείου.

Ἐκατὸν βήματα μακρὰν τῆς μουσικῆς εἰσόδου, ἀπήντησεν

τοῦ δημοσίου πλούτου, φέρων δὲ τὴν ταινίαν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ ἐκείνην τῶν ἵπποτων τοῦ Β. Τάγματος τοῦ Σωτήρος, ἐξ ἀριστερῶν δὲ ὁ Περικλῆς Ραφτοπούλος, διδάκτωρ τὰ νομικὰ συκοφαντούμενος καὶ αὐτὸς ἐπὶ κλοπαῖς, ὡς συκοφαντεῖται εἰς γνωστός Ἕλληνα ἀρχαιοκάπηλος διατρίβων ἐνταῦθα, ἐνθα διέρχεται τὰς ἡμέρας τοῦ χαρτοπαικτῶν καὶ ὑβρίζων.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἀλληλογραφίᾳ ἀναγράφεται ἡ ἐξῆς ἀποστροφή τοῦ γάλλου Μάνσης κ. Weddling, (ἂν δὲν εἶναι λίαν κολακευτικὴ ἡ παρομοίωσις δι' αὐτὸν) πρὸς τὸν ἀνακρινόμενον κλέπτην μας: «Ἰδὲν τὰ κειμήλια τῶν προγόνων σου, ἅς ἡ βέβηλος χεὶρ σου ἀφῆρσε» σφραγίζονται, ὡς βλέπεις, καὶ ἐπιστρέφονται εἰς Ἀθήνας. Ὁ δὲ ἡμέτερος κ. Μανωλόπουλος ἀνθιμιλλώμενος πρὸς τὴν ψυχολογικὴν μέθοδον τοῦ γαλλοῦ τῷ λέγει: Κύτταξέ τα λοιπόν ἐπιστρέφονται θὰ τὰ ἴδωσιν οἱ συγγενεῖς σου καὶ ἡ δύστηνος μήτηρ σου, ἂν ἀπεψάσιζον νὰ τὰ ἐπισκεφθῶσιν ἵνα σὲ καμαρώσωσιν ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις σου».

ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΣΕΚΟΥΡΙ. — Αὐτὰ τὰ δύο ἦσαν τὰ μόνα λωποδυτικὰ ἐργαλεῖα τοῦ Ῥαφτοπούλου. Ὁ δὲ ἐκ Παρισίων ἀνταποκριτὴς τῆς ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ στέλλει εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύτην καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ δευτέρου, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι τὰ λέει τ σ ε κ ο υ ρ ᾶ τ α, ἀλλὰ δὲν τὸ δείχνει, ἀφοῦ δὲν μᾶς φανερώνει τ' ὄνομα τοῦ παρὰ τὴν Καπνικαρέαν ἀρχαιοπώλου.

Ἐν τῷ θησαυρῷ τῆς αὐτῆς ἀλληλογραφίας εὐρίσκομεν καὶ ἄλλον λωποδυτικὸν μαργαρίτην, ἀντιπροσωπεύσαντα ἐν Παρισίοις τὴν αὐτὴν λωποδυτικὴν ἀμόργην ἡμῶν, ἕνα κάποιον Μαγκουράκη Αἴ. μωρὲ μαγκουρά ποῦ τοῦ λείπει!

Ο ΑΝΑΜΕΝΟΜΕΝΟΣ ἙΡΜΑΝΟΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΓΝΩΜΩΝ. —

Γνωστὸν ὅτι ὑπὸ τῆς ἡμετέρας κυβερνήσεως, ἀπελπισθείσης πλέον ἐκ τῶν ἐντοπίων νομισματογνομῶν (ὄνων! ὄνων! ἐπαναλαμβάνει ἡ λαϊκὴ ἡχώ) μετεκάλεσεν ἐκ Βερολίνου γερμανὸν τοιοῦτον, ὅπως ἐξελέγξῃ καὶ κατατάξῃ τὰ νομίσματα τοῦ μουσείου. Ὁ εἰς τὸν κυκεῶνα τοῦτον τῆς ἀταξίας καὶ κλοπῆς καλούμενος νὰ ἐργασθῇ ὀνομάζεται ΠΙΚ.

Ὁ Πικ αὐτὸς εἶναι νεαρός, ὡς λέγει ἡ Ἀκρόπολις καὶ θεωρεῖται πολὺ κατέλληλος δι' ἣν καλεῖται ὑπηρεσίαν. Αὐτὸ δυσκολυνόμενα νὰ τὸ παραδεχθῶμεν, ἀφοῦ ἐκείνη ἡ ἀντίκ α ὁ γέρω Πηστολάκας ἡμῶν, μ' ὄλην του τὴν γερωντικὴν πεῖραν δὲν κατάρθωσε νὰ τακτοποιήσῃ τῆς ἀντίκας μας.

Στοιχηματίζομεν ὅμως ὅτι ἂν ἐν τῇ παρ' ἡμῖν νομισματικῇ ἀτμοσφαιρᾷ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ὁ Πικ θὰ καταντήσῃ νὰ κάμῃ μετ' αὐτῆς

ἱκανῶς πλατεῖαν κλίμακα ἀφ' ἧς κατέβη ὑποθέτων ὅτι θὰ τὸν ἔφερε πρὸς τὸν ποταμόν.

Παρειήρηνεν ὅτι οἱ τοῖχοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ παραδόξων καὶ πολυπλόκων γλυφῶν ἐξ οὗ συνεπέραναν ὅτι ἐβιάδινεν εἰς τὰ ὑπόγεια τῶν βυζαντινῶν ἀνακτόρων δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τις ποτὲ κρύπτειν καταλληλοτέραν διὰ θησαυρόν.

Ἐξακολουθῶν νὰ καταβαίνει εἶδεν ὅτι ἡλαττοῦτο ὁ πάταγος τῶν ὑδάτων.

Παραδόξως δὲ ἐγίνετο ἀδυνατώτερος καὶ ἤκούετο ἐγγύτερον.

Ἐλεγες ὅτι ὁ ποταμὸς βαθμηδὸν ἔπαυσε ρεῶν, ἔως οὗ οὐδαμῶς ἤκούετο.

Εἰς τὰς τελευταίας τῆς κλίμακος βαθμίδας, ὃ ἀπὸ ἐγένετο βαρὺς καὶ ὑγρὸς. Σταγόνες ὕδατος ἐστάλαζον ἀπὸ τοῦ θόλου. Οἱ τοῖχοι ἴδρωνον.

Ἡ κλίμαξ ἀπέληγεν εἰς εἶδος προκυμαίας ἱκανῶς εὐρείας ἐσιρωμένης διὰ μεγάλων πλακῶν. Ὁ Μουράτ ἐστάθη καὶ ὑψώσας τὸν φανὸν αὐτοῦ διηύθυνε τὸ φῶς του πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν.

Ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐστρογγυλοῦτο θόλος ἀποκλινής, δν ἠδύνατο νὰ ἐγγίσῃ ἀνορθούμενος ὀλίγον.

Πρὸ αὐτοῦ ἐξετείνεται ὕδωρ ἐξ οὗ ἀνεδίδετο συνεχῆς κελάρυσμα.

Ἀπὸ τῆς ὑπογείου ταύτης λίμνης ἀνέθρωςκον σπῆλαι συμ-

καὶ αὐτὸς αὐτὸ ἀκόμη ἐν λωποδυτικῶν ΠΗΚ-ΝΙΚ, ὡς θὰ ἔλεγεν ὁ ἡμέτερος Βάζος.

ΤΟ ΣΥΜΦΑΝ. — Ἐπικροτοῦμεν εἰς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας, δι' ἧς συνιστᾶται εἰς τὰ σχολεῖα ἡ ἀνάγνωσις τοῦ κοινωφελεστάτου περιοδικοῦ ΣΥΜΦΑΝΤΟΣ ἐξ οὗ καὶ διδάσκαλοι ἀκόμη πολλὰς δύνανται νὰ καρπῶνται χρησίμους γνώσεις. Τοιαῦτα ἔργα πρέπει νὰ υποστηρίζωνται γενναίως παρὰ τὴν κυβερνήσεως καὶ τῶν ιδιωτῶν καὶ νὰ μὴ λείπουν ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην οὔτε τοῦ μεγάρου οὔτε τῆς καλύβης. Συγχαίρομεν τὴν διευθυντὴν τοῦ ἀρίστου τούτου περιοδικοῦ κ. Ἀθανασίῳ Παπαϊωάννου, καὶ τῇ εὐχόμεθα νὰ ᾖ μίαν ἡμέραν, συνδρομητὴν εἰς τὸ ΣΥΜΦΑΝ, συμπαντὸ ἑλληνικόν, νὰ φθάσῃ δὲ ἡ φήμη του ἀπὸ τῆς Ἑλῆς εἰς τὴν Σελήνην.

ΚΑΠΟΥ ΒΡΟΝΤΑΝ. — Ἐκείνη ἡ πέτρα σκανδάλου τῶν ἐλληνοτουρκικῶν σχέσεων, ὁ πρόξενος Βιτωλίων κ. Πανουργιάς, εἶναι καὶ δὲν εἶναι ἡτὰ παντὶ γιὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του. Ἄν ἀκούς τὸν ΡΑΜΠΑΓΑ κάθησε ἔς αὐτὰ σου, γιὰτὶ κ' ἂν ποὺ βροῦν τ' ἄν μωρὸ Πανουργιᾶ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΝ ΚΕΡΚΥΡΑ. — Ὁ Γεώργιος ἀνεμνήσθη ἐκεῖ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς βασιλείας του καὶ ἐπράξε τι ἐμπρόπον εἰς ἀρχιστρατήγον τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ, ὅτι αἰφνιδίως, ἐξ ἀπροόπτου, ὡς ἐξελεγκτὴς ταμείου, ἐνέσκηψεν εἰς τοὺς στρατῶνας καὶ ἐξήτασε λεπτομερῶς ἐπὶ ὥραν πολλήν ὅτ' ἀπὸ τὸν στρατωνισμόν τῶν ταγμάτων καὶ μόνῃ ἡ φράσις αὕτη ἦν παρελθόμεν ἐκ σπουδαίας συναισθήσεως ἐκφράζει τὴν καλπαστικὴν σπουδὴν, μεθ' ἧς ἔσπευσεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν (τὰ κατὰ τὸν... τῶν ταγμάτων, ὅλην τατατὰ καὶ τὸν τὸν τὸν, βλέπετε, ἀρεμάνια) ἅμα ἔμαθε, φαίνεται, τὴν εἰς τὴν Κρήτην ἄφισιν τοῦ Σαρδίνια μετὰ χιλίων ἀλθανῶν χωροφυλάκων καὶ τὰς ἐκτάκτους πολεμικὰς παρασκευὰς τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὴν ἐγκαινιζομένην σιδηροδρομικὴν ἔνωση τῆς Θεσσαλονίκης μετὰ τῆς Βιέννης, καὶ καὶ καὶ. Ἦ εἰδῆσις αὕτη συνδυαζομένη μετὰ τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ στρατοῦ ἡμῶν τοῦ γρηγορακείου περισσεύματος, τῆς προβλεπομένης καταδίκης ἢ ἀθωώσεως τῶν τελωνειακῶν, τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ξένου προαγγελλομένης θοροκοποιήσεως τοῦ Πιραιῶς, ἐκτός τῆς ὑπ' αὐτοῦ βυρσοδομοῦ-

μένης διατρήσεως τῆς Ἀκροπόλεως, διὰ τῆς λίμης του, κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Γαβριηλίδου, ἡ εἰδήσις αὕτη, λέγομεν, θὰ ἔχῃ, ὡς δὲν ἀμφισβῆλλον, σοβαρὰς συνεπείας ἐπὶ τῶν σχέσεων Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας. Κατ' ἰδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας, ἡ ἐν Κερκύρᾳ Αὐλὴ ἡμῶν εἶναι ἀπὸ τινος sur le qui vint καὶ μόλις ἡσυχάζει 24 ὥρας τὸ ἡμερονύκτιον εἰς τὸ μὲν βέρον τῆς.

— Ἐὰν ὑπερίσχυε τὸ τρίτον κόμμα τῆς ἀποκεντρώσεως ἔλεγεν ὁ ἡμέτερος Βάζος, ὁ κεντρικὸς Ταμίας θὰ ὠνομάζετο Ἀπόκέντρος.

Μεταξὺ δύο :

— Πῶς σοῦ φαίνονται οἱ ἀποκεντρωτικοί ;

— Περιφρημοί. Ὁ μόνος φόβος εἶναι νὰ μὴ φανοῦν πρὸς κέντρα λακτιζόντες.

ΠΑΥΣΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ, ΔΟΥΚΟΓΛΑΞΙΑ, ΜΟΝΑΔΙΚΑ. — Εἰς τὸ παρὰ τὰ Καταστήματα τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ τῶν κυρίων Κωνσταντίνου Γιαννάκη καὶ Βασιλείου Ῥήγου κατασκευάζονται παγωτὰ τὰ ὅποια θὰ ἡδύναντο νὰ φιγουράρουν καὶ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ σάβου πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν ἢ τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους. Ὁ κ. Κωνσταντίνος Γιαννάκης κατέχει μυστικὰ τῆς τέχνης τοῦ ἄγνωστα εἰς ἄλλους παγωτοποιοῦς καὶ τὸ "Αι-Λαίφ τῆς πόλεως ἡμῶν τὰ πῆρε μυρωδιὰ καὶ ὅλοι πλέον οἱ ντζίετλεμὲν τῶν πρεσβειῶν ἐκεῖ ἐννοοῦν νὰ παίρνουν τὸ παγωτό των. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ μὲν βέρον τοῦ, τὸ περιζήτητον παγωτόν ὅπερ ἐβάπτισεν οὕτω πρὸ καιροῦ ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ τρελλαίνου κόσμον. Τὸ τρώγεις καὶ αἰσθάνεσαι κυκλοφοροῦσαν εἰς τὸ αἷμα σου βασιλικὴν ἀναψυχὴν, βασιλικὴν ἀμεριμνομέριμναν καὶ μακαριότητα Λαζαρόνου σύνθημα ἔχοντος τὸ dolce far niente.

ΝΕΑ ΠΗΝΕΛΟΠΗ. — Ἐξακολουθεῖ μετὰ τῆς αὐτῆς καὶ μείζονος ἔτι εὐδοκίμησεως ἐκδιδόμενον τὸ χρησιμώτατον τοῦτο οἰκογενειακὸν περιοδικὸν ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ξενάκη. Τὰ σχέδιά του εἶναι καλλιτεχνικώτατα, ποικιλώτατα. Τὸ δὲ κατ' αὐτὰς ἐκδοθὲν τρίτον τεύχος αὐτοῦ περιεῖχε καὶ μέγα σχέδιον γυναικεῖο μπόστου τοῦ συρμού.

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ

«Ραμπαγᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

μετρικῶς τεθειμέναι, ὀγκώδεις στῆλαι περὶ τὰς ὁποίας τὸ ὕδωρ ἐστροβιλίζετο σχηματίζον δίνας.

Ἦτο στέργρα καὶ αὕτη.

Αἱ λάμψεις τοῦ φανοῦ ἐφώτιζον ὀλίγον μέρος τῆς ἀπεράντου δεξαμενῆς· πέραν δὲ τῆς φωτεινῆς ζώνης ἦν ἡ νύξ, ἡ κελαϊνὴ, ἡ ζοφερὰ, ἡ ὑγρὰ νύξ, τὸ τρομερὸν ἄγνωστον, ἡτό τι ὡς στόμα ποταμοῦ τῆς Κολάσεως, ἡ ὡς εἴσοδος τοῦ ἀντροῦ σιβύλλης τινός.

Ὁ ἐκ τοῦ ἀντροῦ παγερὸς ἄνεμος ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τρόμον καὶ φοικίαν.

Κύπτων ἐπὶ τῆς ἀβύσσου μετ' ὀφθαλμούς ὥσεί θαμβωθέντας ἐκ τοῦ πυκνοῦ, συμπαγοῦς, ψηλαφητοῦ σχεδὸν σκότους, ὁ Μουράτ, ἡσθάνθη ψυχομένην τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ συνελθὼν ἠθέλησε νὰ ἐννοήτῃ τὴν θέσιν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ περὶέλθῃ τὴν στέργραν.

Τὸ ὕδωρ αὐτῆς δὲν ἐλίμναζεν. Εἶχε δυο κινήσεις· πρῶτον ὑφίστατο τὴν ἐπίδρασιν ρεύματος ὅπερ ἔφερεν αὐτὸ πρὸς τὴν προκυμῖαν καὶ ἐκτός τούτου ἡ ἐπιφάνειά του ἐχαμήλωνε ταχέως.

Προχωρῶν εἰς τὴν ἐξερεύνησιν τῶν ὑδάτων διέκρινεν αἰφνης μέλαν τι σημεῖον πλέον ἐπ' αὐτῶν καὶ μετ' ὀλίγον εἶδε ὅτι ἦτο λέμβος.

Παράδοξος ἀνακάλυψις ! Ἡ λέμβος εἶχε σχῆμα τριήρεως, ὡς ἐκεῖνας τὰς ἐφ' ὧν ἐπέβησαν οἱ Ἕλληνες ἀπερχόμενοι πρὸς ἄλωσιν τῆς Τροίας.

Προῦχῶρει δὲ σιωπηλῶς, ὡς ἂν ὠθεῖτο ὑπ' ἀόρατου δυνάμεως.

Ὁ Μουράτ, ἀκίνητος, τὴν ἐβλεπεν ἐρχομένην καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι παγερὰ πνοὴ ἐπέπνεεν εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Μετ' ὀλίγον δὲν ἡδυνήθη νὰ καταστείλῃ τρόμου κραυγὴν.

Ἀνθρωπος ἐκοίτετο ἐν τῇ λέμβῳ, ἄνθρωπος τουρκιστὶ ἐνδεδυμένος καὶ μανδύαν περιβεβλημένος.

Ἐκοιμᾶτο ἄρ' ἂν γέ ἦ ἦτο πτώμα ;

Ὁ Μουράτ προσεπάθησε νὰ καλέσῃ αὐτὸν ἀλλὰ τῷ ἔλειπεν ἡ φωνή.

Ἐν τούτοις ἡ λέμβος προσήγγιζε· τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἐπιπτε σχεδὸν καθέτως ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Αἰφνης, ὁ Μουράτ, κύπτων ἐπὶ τῆς ἀβύσσου ἔρριψε φρικτὴν κραυγὴν καὶ ζωηρῶς ἐβρίσθη πρὸς τὰ ὀπίσω.

Ὁχρὸς, τρέμων, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπλανεῖς, ὁ Μουράτ προσεπάθει ν' ἀποφύγῃ φρικαλέον θέαμα, ἀλλ' ἀκούσιως του ἔμενε καθηλωμένος εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἠτένιζε τὸν ἐν τῇ λέμβῳ κοιτόμενον.

Τὸν ἐβλεπε τώρα καλὰ καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ φανοῦ του, εἶδε στίλβοντα τ' ἀμαυρωθέντα γαλόνια τούρκου ἀξιωματικοῦ· εἶδε προσέτι κεφαλὴν φέρουσαν ἔτι τὸ στρατιωτικὸν φέσι, κεφαλὴν σκελετοῦ, καὶ ἐμάντευσε τὸ φοβερὸν μυστήριον.

— Ὁ πατήρ μου ! ἐψυθύρισε.

(ἀκολουθεῖ)